

Arrest

nr. 115 780 van 17 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 24 juni 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 8 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maheshpur VDC (Village Development Committee) in het district Jhapa en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. Sinds 2066 (Nepalese kalender, 2009/2010 Westerse kalender), kwamen 9 à 10 onbekende personen (steeds verschillende), die zich voorstelden als leden van de Limbuwanpartij, naar uw ouderlijke woning drie keer donaties vragen. Hierbij dreigden ze ermee u, uw ouders, Lal. en Ai., en uw broer, Ar., te mishandelen en te vermoorden indien jullie weigerden te betalen. Uw vader gaf deze partij éénmalig een donatie van 1.500 Nepalese roepies. Op 19/11/2067 (3/3/2011), kwamen opnieuw 9 à 10 onbekende personen die zich voorstelden als Limbuwanleden naar uw ouderlijke woning. Ze eisten een donatie van 20.000 Nepalese roepies. Uw vader zegde aan de leden van de Limbuwanpartij dat hij de gevraagde som niet kon betalen omdat hij niet beschikte over voldoende financiële middelen. Uw vader probeerde tevergeefs te onderhandelen. Hij werd geslagen en raakte gewond aan zijn hoofd. Toen u dit zag, sloeg u op de vlucht naar het huis van uw buurvrouw, K. F.. U legde uw buurvrouw uit wat uw vader was overkomen. Hierop belde uw buurvrouw naar de politie die uiteindelijk naar uw ouderlijke woning kwam. Twee leden van de Limbuwanpartij werden gearresteerd en vervolgens naar de gevangenis gebracht. U keerde niet terug naar de politie om u te informeren over de stand van zaken. Na het incident werd uw vader ter verzorging naar een dokter gebracht. Als gevolg van de arrestatie en opsluiting van twee Limbuwanleden, kwamen vier à vijf dagen later, gedurende ongeveer een week, leden van de Limbuwanpartij naar uw ouderlijke woning. Jullie werden uitgescholden en met de dood bedreigd. Ze dreigden er tevens mee uw ouderlijke woning in brand te steken en gooiden meermaals stenen naar uw ouderlijke woning. Op 30/11/2067 (14/3/2011), verlieten u, alsook uw ouders en uw broer M. VDC en trokken jullie naar Kathmandu (Nepal), waar jullie drie of vier maanden bij uw tante, N. M. L., verbleven. Tijdens uw verblijf in Kathmandu werd u op de hoogte gebracht door uw buurvrouw, K. F., dat op 30/11/2067 (14/3/2011) uw ouderlijk huis in brand werd gestoken door Limbuwanleden die u nog steeds zochten. Hierdoor bleef u binnen in het huis van uw tante. Omdat u schrik had vermoord te zullen worden besloot u om Nepal te verlaten. Uw ouders en uw broer bleven achter in Nepal. Uiteindelijk vloog u op 8/3/2068 (17/6/2011) naar Delhi (India) van waar u enkele dagen later samen met een smokkelaar, Lama, naar Amsterdam (Nederland) vloog. Tot slot reden jullie naar België waar u op 24/6/2011 een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Nepal vreest u verdere problemen met de Limbuwan. U beschikt niet over enig (identiteits)document.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. U verklaarde van Delhi (India) naar Amsterdam (Nederland) te zijn gevlogen. U reisde met een paspoort dat u werd geleverd door een smokkelaar (CGVS, p. 4 tem 6). Vooreerst kende u niet de afkomst van uw paspoort, zo wist u niet door welk land het paspoort was uitgereikt (CGVS, p. 6). Voorts wist u enkel dat het paspoort uw foto en uw naam bevatte maar wist u niets over andere identiteitsgegevens (geboortedatum, -plaats of adres) in het door u gebruikte paspoort (CGVS, p. 6). Evenmin wist u of zich in het paspoort waarmee u naar Amsterdam zou zijn gereisd al dan niet een visum bevond (CGVS, p. 6). Dat u niet op de hoogte gebracht werd van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw vliegtuigtickets, noch boarding passes, noch een bagagelabel voorleggen (CGVS, p. 6).

U stelde bij een terugkeer naar Nepal verdere problemen met Limbuwanleden te vrezen (CGVS, p.17-18). Zo werd u in het verleden meermaals bedreigd door hen omdat u weigerde om donaties te betalen aan de Limbuwanpartij en sinds 19/11/2067 (3/3/2011) werd u verantwoordelijk geacht voor de arrestaties van 2 Limbuwanleden waardoor u werd uitgescholden en bedreigd door hen.

Aangaande het feit dat Limbuwanleden u donaties vroegen heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe verzoeken om donaties vanwege deze groepering uit de weg te gaan. U stelde dat Limbuwan overal zijn en u kunnen vermoorden (CGVS, p.17). Het is echter weinig aannemelijk dat leden van de Limbuwanpartij, die – in tegenstelling tot uw bewering dat ze overal in Nepal zijn - enkel actief zijn in de meest Oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaken van de lokale bevolking, een anonieme burger als u elders in Nepal zouden komen zoeken en doden voor het niet betalen van een donatie, temeer daar de praktijk van gedwongen donaties actueel in Nepal minder en minder wordt toegepast.

Wat betreft de problemen die u nav de arrestaties van twee Limbuwanleden kende dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de waarachtigheid van deze problemen sterk op de helling zetten. Vooreerst kon u van de problemen op 19/11/2067 geen enkel begin van bewijs, zoals politionele/gerechtelijke documenten naar aanleiding van het optreden van de politie bij u thuis of medische attesten waaruit blijkt dat uw vader na de aanval door een arts werd verzorgd, neerleggen (CGVS, p. 13). U slaagde er evenmin in de namen te geven van de twee leden van de Limbuwanpartij die bij u thuis werden gearresteerd (CGVS, p. 13). Gevraagd of er tijdens uw verblijf in Nepal al een rechtszaak werd opgestart tegen de twee opgepakte leden van de Limbuwanpartij, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 17). Ten slotte kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen dat uw ouderlijk huis afbrandde (CGVS, p. 16).

Hoe dan ook, er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u omwille van bovengenoemde problemen nav de arrestatie van twee Limbuwanleden geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze moeilijkheden in geval van een terugkeer naar Nepal zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming van uw autoriteiten. U hebt vooreerst nooit problemen gekend met de Nepalese autoriteiten (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u en uw familie naar aanleiding van het incident op 19/11/2067 een beroep konden doen op de politie. Nadat uw buurvrouw hen gebeld had kwam de politie ter plaatse. Twee leden van de Limbuwanpartij werden opgepakt en vervolgens opgesloten in de gevangenis. Nadien nam u echter geen contact meer op met de politie om u te informeren over de stand van zaken (CGVS, p. 12 en 13). Er kan dus in uw geval niet besloten worden tot een gebrek aan of onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: "Amnesty International: annual report 2012, Artikel " Single Women: An alienated social group in Nepal", Artikel "Nepal's government fails to protect women human rights activists", Reisadvies Buitenlandse Zaken en Stukken mbt de veiligheidssituatie in Nepal".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “redelijkheidsbeginsel”; het “zorgvuldigheidsbeginsel” en de “motiveringsplicht”. Verzoekster vermeldt tevens artikel 3 EVRM en het rechtzekerheidsbeginsel.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.7. Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekster toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster citeert “*artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève dd. 28.07.1981*” en meent dat zij voldoet aan de hierin opgesomde criteria. Verzoeker stelt tevens dat het CGVS onzorgvuldig is tewerk gegaan en in gebreke blijft te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

3.2. Aangaande het gebrek aan reisdocumenten en verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg, stelt de Raad vast dat dit maar één van de zovele motieven is geweest bij de weigering van verzoeksters asielstatuut, wat echter wel degelijk belangrijk is bij de beoordeling van het asielrelaas gezien de reisweg en –documenten tevens indicatoren voor de waarachtigheid van het asielrelaas kunnen zijn te meer nu verzoekster geen andere stukken neerlegt waaruit kan blijken wanneer ze haar land verliet en waar ze woonde voor haar komst naar België. Verzoekster negeert verder dat de commissaris-generaal *in casu* geen uitspraak doet over de mogelijkheid om met een vervalst paspoort aan boord te gaan van een vliegtuig in Delhi, maar dat niet geloofwaardig is dat verzoekster in dit geval niet op de hoogte zou zijn geweest van de informatie over het gebruikte paspoort en visum. Verzoeksters verregaande onwetendheid inzake haar paspoort en visum maakt dan ook niet aannemelijk dat zij illegaal gereisd heeft, te meer verzoekster op de DVZ verklaarde met haar eigen Nepalese paspoort te hebben gereisd (verklaring 34). Aldus is niet aanvaardbaar dat zij geen paspoort kan voorleggen en faalt zij in haar medewerkingsplicht.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.5. Verzoekster meent dat ze niet langer in Nepal kan blijven nu ze het voorwerp was van aftroggelarij door Limbuwamleden. Daar waar verzoekster aanvoert dat zij nog steeds een doelwit vormde in Kathmandu, kan dit geenszins blijken uit haar verklaringen, temeer zij verklaarde daar geen problemen meer te hebben ondervonden (gehoor p. 15) en haar ouders en broer nog altijd bij haar tante in Kathmandu woonden op het ogenblik van haar vlucht (vragenlijst 3.5, gehoor p. 15). Dat haar ouderlijk huis in Maheshpur zou zijn afgebrand door toedoen van de Limbuwan, berust verder enkel op een verklaring van een buurvrouw (gehoor p. 16) en wordt evenmin geadstrueerd terwijl kan aangenomen worden dat een dergelijk feit minstens officieel wordt vastgesteld. Hoe dan ook kan dit evenmin een hervestiging in Kathmandu uitsluiten. Dat verzoekster zich niet ergens anders in Nepal kan gaan

vestigen omdat “*verzoekster haar leven er niet kan opbouwen zonder zich onveilig of minderwaardig te voelen*” is een louter subjectieve en emotionele indruk die op zich niet vermag een beroep op internationale bescherming te doen gelden. Immers het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken, *quod in casu non*.

3.5.1. Verzoekster meent verder dat “*De Nepalese overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten, de onlusten tussen de kasten nog steeds niet onderdrukt zijn, burgers te vrijwaren tegen wandaden van de maoïsten en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. De Maoïsten zijn nu volop aan de macht in het gebied waar hij vandaan komt. De Maoïsten in de dorpen hebben het in feite nu nog meer voor het zeggen en de burgers worden nog steeds onder druk gezet, geld afgeperst en bedreigd. Het is duidelijk voor de Nepalese asielzoekers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan financiële hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is. In de steden is de situatie weliswaar voorlopig verbeterd, doch niet in afgelegen dorpen. Het gedrag van de maoïsten tegenover de burgers is hierdoor niet veranderd. Zij hebben nu nog meer macht en kunnen dit nu openlijk tonen*”. Verzoekster voegt verschillende stukken bij, die zij bespreekt.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Overigens hebben de stukken onder meer betrekking op algemene corruptie, politiebehandeling tijdens arrestatie en het onderzoek naar bepaalde verdwijningen, zodat deze artikelen in het kader van verzoeksters asielrelaas evenmin relevant zijn. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Nepal willen reizen en niet slaat op Nepalese staatsburgers.

3.5.2. Daar waar verzoekster nog stelt dat “*De Nepalese overheid laat zich niet in met de eeuwenoude opvattingen, die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving*”, dat “*Nepalese vrouwen, zoals verzoekster hebben nog steeds weinig rechten in de Nepalese samenleving*” en “*Dat het duidelijk mag zijn dat zij in heel Nepal zou moeten leren leven met deze sociale stigmatisering en dat dit voor verzoekster onmogelijk is*” en verzoekster verschillende artikels dienaangaande toevoegt, beklemtoont de Raad ook hier dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekster haalde dienaangaande ook geen elementen aan zodat zij bezwaarlijk de CGVS kan verwijten geen onderzoek hiernaar te hebben gedaan. Integendeel verzoekster verhuisde met haar familie naar haar tante in Kathmandu, waar haar ouders en broer nog altijd wonen zodat geenszins kan beweerd worden dat zij alleenstaand is. Verder beschikte verzoekster over voldoende financiële middelen en doorzettingsvermogen om naar Europa te komen zodat zij dit alleszins had om een minder ingrijpende hervestiging te organiseren tezamen met en bij haar familie.

3.6. Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze

worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoekster dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS haar het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekster wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien zij dient terug te keren heeft zij schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoekster is wel degelijk afkomstig uit Nepal en kent problemen en kan niet terugkeren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (SRB Nepal "Veiligheidssituatie in Nepal" van 5 april 2013) beschikt, blijkt dat *"Zes jaar na het beëindigen van de Maoïstische opstand tegen het Nepalese establishment en na het afsluiten van de vredesakkoorden lijkt de vrede definitief teruggekeerd. Enerzijds is de staat hervormd en anderzijds hebben de Maobadi zich ontwapend en hebben ze hun kampen opgedoekt. Alleen tijdens de eerst paar jaren na het conflict hebben nog extremistische afscheuringen van de Maobadi (onder de vlag van de YCL of van een splintergroep) nog negatieve (lees gewelddadige) activiteiten ontplooid omwille van hun politieke agenda. Deze activiteiten werden niet gesteund door de top en zijn intussen opgehouden. Een groot deel van de voormalige strijders zijn nu zelfs opgegaan in het leger waartegen ze tien jaar lang gevochten hebben. De UCPN-M politici hebben er ook geen politieke baat meer bij om terug te keren naar de retoriek en de strategieën van de gewapende strijd. Zij delen nu immers de macht met de oude elites, zowel op het federale niveau als (en vooral) op het lokale niveau"*. Verzoekster is er niet in geslaagd deze informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad besluit dat in Nepal thans geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK